

Πριονίσανε μὲ τὸ τραπεζομάχαιρο τρία φλλαράκια
 στὸ πατζούρι, πὸν ν' ἀνοίγει κι ἀπέξω χωρὶς νὰ φαίνεται.

Ἔριχνε μὲ τὸ σταμνὶ κι εἶχανε ῥθεῖ τέσσερις ἀπόψε.

Ἀπὸ παλιὰ διχοτομοῦν τὴ μέρα καὶ τίποτα· τὴν κάνουν
 ὀχτώ κι ἑκατὸ κομάτια καὶ τότε ἴσως ἐκλέγουν λίγα δευτερόλεπτα.

Νὰ τὶς αὐτοκτονήσουν τὶς ὥρες τοὺς ἀφήνοντας
 ἐκεῖνα τὰ παραθυράκια, δὲν εἶναι λύση, κι εἰ χρόνοι
 σηματοδομένοι διάφορα.

Ἐρχότανε στὰ σκοτεινὰ πολλὲς φορὲς, δακρυσμένοι,
 καὶ πήγα καὶ παραφύλαξα, κι ἄκουσα πὼς ὁ κόσμος
 εἶναι κακός, πὼς πρέπει νὰ χτίζονται καλύτερα
 σπίτια, γιατί αὐτὰ εἶναι τρίπτες, καί, πὼς, ἄλλα γιὰ
 τοὺς πολέμους πὸν πρέπει νὰ σταματήσουνε.

Ὅμως, ἀπὸ τότε πὸν σταθήκανε ὄρθιοι καὶ γυμνοὶ
 δυὸ μαζὶ ἄνθρωποι, εἶδανε πὼς, ἔχεις καὶ δὲν ἔχω,
 πὼς εἶμαι γέρος καὶ σὺ γερός, καί, πὼς ἔβρεξε
 ξαφνικά, βροθήκαμε κάτω ἀπ' τὸ ἴδιο δέντρο κι ἀγκιζό-
 μαστε, εἶπαμε, νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ πὸν ἔχω τώρα κι αὐριο
 μαζὶ κλέφτομε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Εἶδα πὸν ἓνας δὲν εἶχε οὔτε σακάκι, κι ἔμεινε πολὺ
 ἀπ' τὴν ὥρα πὸν φύγανε οἱ ἄλλοι, πὸν ἔπιανε μιὰ
 κιθάρα ἐτοιμόγενη καὶ νὰ λέει δικὰ του.

Οἱ ἄλλοι φαίνεται ἀνησυχήσανε καὶ γύρισαν νὰ δοῦνε γιὰ τὸ φίλο τους.

Βαστούσανε κονιάκ καὶ τὸ στρώσανε στὴ συζήτηση.

Αὐτὸς μὲ τὴν κιθάρα εἶπε πὼς οἱ χαράδρες εἶναι
 μέσα του, κυκλοφορεῖ ἓνα ρευστὸ βουνὸ στὸ μυαλό του
 κι ἄλλοτε βαραίνει γιὰ τὸ δίκηο μὰ συχνὰ πυκνὰ
 αἰσθάνεται σὰν τὸ μικρὸ παιδί καὶ πορενέται
 μ' ἓνα σωρὸ παιγνίδια.

Ἐνας ἄλλος σηκώθηκε ψηλὰ καὶ βρόντηξε τὸ ποτήρι του
 χάμω στὸ πάτωμα.

Ἐβγανε φωτιὲς καὶ φώναζε:

Ἐγὼ παιδιὰ ἔχω μιὰ θεωρία. Πρέπει αὐτὸ κι ἐκεῖνο
 κι ἐτοῦπο κι αὐτό. Σ' ἐσᾶς μιλῶ καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε, δὲ γλύφω τὴ
 δύση.

Στηρίχτηκα στὴ γωνία, σημάδεψα καὶ τοὺς σκότωσα ὄλους.

Ἀπάντησα στὴ θεωρία μὲ τὴν πραγματικότητα.

Στὴ φιλοδοξία καλύτερης ζωῆς μὲ τὸ θάνατο.

Μένω στὴ σοφία. Ἐχω ἓνα περίστροφο κι ἑφτά
 γλάστρες ζουμπούλια.